

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Бургас, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно търговско дело
№ 20212001000267 по описа за 2021 година

Производството е реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 294 от 17.08.2021 г., постановено по т.д. 605/ 2019 г., Окръжен съд Бургас е признал за установено, по иска, предявен по реда на чл.694 ТЗ от страна на **Н.** срещу **„Е.-Б.“ ЕАД н.**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, ул. „А.“ № 21, ет.Е, и синдика **Н.А. Г.**, съществуването на следните публични вземания на дружеството: по акт за установяване на задължения по чл.107,ал.3 ДОПК, а именно АУЗ -107-353 от 24.04.2019 г. на Община Д. за ДНИ и ТБО за 2013 г., в общ размер от 275,91 лв., от които 175,37 лв. сбор от главници и 100,54 лв. сбор от дължими лихви, изчислени към 24.04.2019 г., при условие, че горният акт влезе в сила.

Със същото решение е признато за установено и съществуването на следните публични вземания срещу дружеството: по АУ000396 от 22.02.2018 г. на Община Л. за задължения за ДНИ за периода 1.01.2011 г.-31.12.2012 г. в общ размер от 3891,83 лв. и лихви върху тях, изчислени към 22.02.2018 г. в общ размер от 2364,44 лв. и по АУ000403 от 22.02.2018 г. на община Л. за задължения за ТБО за периода 1.01.2011 г.-31.12.2012 г. в общ размер от 9924,17 лв. и лихви върху тях, изчислени към 22.02.2018 г. в общ размер от 6029,32 лв. или общ размер на задълженията за главници и лихви по двата

акта от 23760,11 лв., както и е признато за установено, че приетите с Определение № 1319 от 30.10.2019 г. в производството по т.д.№ 354 по описа за 2018 г. на Бургаски окръжен съд за удовлетворяване публични вземания срещу ответника публични вземания за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци към Община Т. за 2019 г. по Декларация по чл.14 ЗМТД № 3397 от 07.12.2018 г., в размер на 1929,51 лв., са с ред на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.6 ТЗ.

Присъдени са разноски.

Постъпила е въззивна жалба от „Е.-Б.“ ЕАД н., с адрес за връчване: гр. Бургас, ул. „А.“ № 115, вх.А, ет.4 – адв. М.Г., срещу решението, в частта, с която искът е уважен, като се сочи, че същото е неправилно.

По отношение поредността на удовлетворяване на вземанията към Община Т. за 2019 г., се сочи, че по аргумент от чл.28, ал.3 ЗМДТ, задължението за заплащане на местни данъци и такси за текущата година не възниква на 1 януари на текущата година за цялата календарна година, респективно собственикът не дължи авансово неговото заплащане за цялата календарна година, поради което неправилно е било прието от съда от първа инстанция, че данъкът е бил дължим още на първи януари 2019 г.

Излагат се доводи, че липсва изискуемост на задължението, доколкото падежът е съответно 30 юни и 31 октомври.

По отношение на вземания на Община Д. за 2013 г. се излагат съображения, че неправилно същите са били приети като вземания под условие. Според въззивника, за условност, по смисъла на чл.164, ал.5 ДОПК, може да се говори когато има висящо административно производство по обжалване на съответния акт за установяване на задължения. Доколкото в конкретния случай актът не е бил връчен на дружеството и то не е могло да упражни правото си на жалба, преди предявяване на това вземане, не е налице, по мнение на въззивника, хипотезата на чл.164, ал.5 ДОПК.

По отношение вземания на Община Л. се поддържа, че съгласно изричната норма на чл.171, ал.1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК, с издаването на акт за установяване на задължения,

давността се счита прекъсната, но само в хипотеза, когато актът е бил издаден преди изтичане на петгодишната давност. В конкретния случай, подчертава се в жалбата, актът е издаден след изтичането на давността, поради което не би могъл да има последиците на прекъсване на давността, съгласно горната норма.

Въззивникът сочи, че същото се отнася и до задълженията по акта за установяване на задължения към Община Д. от 24.04.2019 г., който също е бил издаден след изтичането на петгодишна погасителна давност за тези вземания.

Претендират се разноси.

В срока по чл.263 ГПК, отговор на въззивната жалба не е постъпил.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговаря на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същата е допустима за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.269 ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящият положителен установителен иск е предявен в законния срок по чл.694, ал.6 ТЗ.

С Решение № 97/ 25.03.2019 г. по д.н. № 354/ 201 8 г. по описа на Окръжен съд Бургас, вписано в ТР на 29.03.2019 г., е открито производство по несъстоятелност по отношение на „Е.-Б.“ ЕАД.

Настоящият въззивник е предявил вземанията си пред синдика и те са били включени в обявления на 2.08.2019 г. в Търговския регистър Допълнителен списък № 3 на неприетите вземания.

Възражението на въззивника против неприемането на вземанията е постъпило в срок и е било частично уважено от съда по несъстоятелността, с Определение № 1319 от 30.10.2019 г., обявено в Търговския регистър на 31.10.2019 г.

Искът е предявен на 14.11.2019 г.

Пред настоящата инстанция е пренесен спорът за съществуването на следните вземания: по АУЗ -107-353 от 24.04.2019 г. на Община Д. за ДНИ и ТБО за 2013 г., в общ размер от 275,91 лв., от които 175,37 лв. сбор от главници и 100,54 лв. сбор от дължими лихви, изчислени към 24.04.2019 г., по АУ000396 от 22.02.2018 г. на Община Л. за задължения за ДНИ за периода 1.01.2011 г.-31.12.2012 г., в общ размер от 3891,83 лв. и лихви върху тях, изчислени към 22.02.2018 г. и по АУ000403 от 22.02.2018 г. на община Л. за задължения за ТБО за периода 1.01.2011 г.-31.12.2012 г. в общ размер от 9924,17 лв. и лихви върху тях, изчислени към 22.02.2018 г. в общ размер от 6029,32 лв., както и за поредността на следните вземания: публични вземания за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци към Община Т. за 2019 г. по декларация по чл.14 ЗМТД № 3397 от 07.12.2018 г., в размер на 1929,51 лв., предявени от агенцията – въззиваем за удовлетворяване в производството по несъстоятелност.

Длъжникът оспорва съществуването на горепосочените вземания, като твърди, че същите са погасени по давност.

С предявяване на установителния иск по чл.694, ал.2 ТЗ се предоставя правна възможност на кредитор, с неприето в несъстоятелността вземане, да поиска разрешаване със сила на пресъдено нещо на въпроса относно съществуването или поредността на удовлетворяване на предявено от него вземане, тогава, когато подаденото възражение е било оставено без уважение, при произнасянето на съда по несъстоятелността по чл.692 ТЗ.

В конкретния случай от данните по делото става ясно, че НАП е предявила вземанията си на базата на издадени в процедура по чл.107, ал.3 ДОПК актове за установяване на публични задължения. Анализът на ангажираните в производството писмени доказателства води до извода, че АУ000396 от 22.02.2018 г. на Община Л. и АУ000403 от 22.02.2018 г. на община Л. са влезли в сила, поради неупражнено право на задълженото лице да подаде жалба против същите в законоустановения срок по чл.107, ал.4 ДОПК – четиринадесет дни от връчването им със залепяне по чл.32 ДОПК, осъществено на 12.03.2018 г. По отношение на АУЗ -107-353 от 24.04.2019 г. на Община Д. няма данни за връчването му на длъжника, поради което следва да се приеме, че същият не е влязъл в законна сила.

По смисъла на нормата на чл.164, ал.1 ДОПК, публичните вземания могат да се събират и в производството по несъстоятелност, като на основание ал.4 от същия текст, при наличие на установеност на вземането с влязъл в сила акт, синдикът дължи незабавното му включване в списъка на приетите вземания, така, както е предявено, без претенцията да може да се оспорва по реда на Част Четвърта от ТЗ.

Горното разбиране идва да покаже, че след изчерпване на процедурата по оспорване на установените публични задължения по реда, регламентиран в ДОПК – чл.144, ал.1 и чл.156, ал.1 ДОПК, контестиране на същото задължение, с доводи, които е следвало да се противопоставят пред горестоящия административен орган и съда, на етапа приемане на вземането в несъстоятелността не може да се извършва. Съдебната практика също е утвърдила становището, че забраната за ревизиране в производството по несъстоятелност на задължения по влезли в сила актове за установяване на публични вземания е продиктувана от специфичния ред и начин на установяване на публичните вземания. Единствено въз основа на факти, относими към погасяване на публичното задължение, настъпили след постановяването и необхванати от задължителната сила на влезлия в сила акт, оспорване на публичното вземане е допустимо - Решение № 43 от 20.06.2014 г. по т.д. № 2471/2013 г.

Действително, в кръга на правопогасяващите публичния дълг факти, регламентиран в чл.168 ДОПК, попада и погасителната давност, но при твърденията в настоящото производство, че тя е била изтекла към датата на издаване на процесните актове за установяване на публични задължения, този правнозначим фактически състав е следвало да бъде релевиран при предоставената от закона възможност за оспорване на акта по чл.107, ал.2 ДОПК. Пропускът да се стори това преклудира процесуалната възможност изтичането на давността да се въвежда в производството по установяване на вземането в несъстоятелността и да въздейства, при доказаност, материалноправно погасително върху вземането.

Безсъмнено, при съобразяване на датите на възникване на задълженията за ДНИ и ТБО – 2011 г., 2012 г., 2013 г. и правилата за течение на давностния срок в публичния сектор по чл.171, ал.1 ДОПК, става ясно, че петгодишният давностен срок по отношение на горепосочените вземания е

бил изтекъл към датите на издаване на актовете за установяване на публични задължения, респективно 22.02.2018 г. и 24.04.2019 г. Прекъсване на давността с издаването на актовете не е извършено, тъй като давностният срок вече е бил изтекъл, като в този смисъл доводите във въззивната жалба, против атакуваното първоинстанционно решение, са основателни. Съобразяването на погасяването по давност на притезанията, обаче, не може да бъде противопоставено в настоящия процес, а е следвало да се въведе чрез обжалване на административните актове за установяване на вземанията.

Ето защо, неоснователни са оплакванията в жалбата относно несъществуването на гореописаните задължения, поради давностното им изсрочване.

Вземанията на община Д. следва да се приемат под условие, при приложение на правната норма на чл.164, ал.5 ДОПК, тъй като, според фактическата установеност в производството, актът за установяване на въпросните задължения не е стабилизирал. Лишено от състоятелност е поддържаното във въззивната жалба възражение относно неприложимост на горепосочената норма, по съображения, че дружеството – длъжник не е упражнило правото си на обжалване, поради невръчване на акта. Именно от момента на връчване на акта за установяване на публичното задължение, съгласно разпоредбата на чл.107, ал.4 ДОПК, длъжникът ще може да инициира производство по оспорването му пред горестоящия административен орган – директора на териториалната дирекция, а по отношение на частта, която е потвърдена, и пред съда – чл.156, ал.1 ДОПК.

Във връзка с оплакванията в жалбата относно поредността на удовлетворяване на вземанията на община Т. за 2019 г. и в частност, че неправилно е прието от съда от първа инстанция, че задълженията за МДТ и ТБО са били дължими на 1 януари от съответната година, съдът отбелязва:

Основна характеристика на данъците е тяхната законоустановеност по основание, размер и субекти. Правната норма урежда фактическият състав по пораждаване данъчното задължение, като индикира и компетентния орган, с правомощия по определяне неговия размер. ЗМДТ регламентира данъците и таксите, постъпващи в общинските бюджети. От уредбата на чл.10 и следващите ЗМДТ става ясно, че данъкът върху недвижимите имоти е годишен данък – така изрично в чл.14, ал.1 ЗМДТ – „годишен данък върху

недвижимите имоти“.

Таксата за битови отпадъци, уредена в чл.62 и сл. ЗМДТ, също се начислява и заплаща на годишна база – чл.67, ал.1 ЗМДТ – за календарна година.

Следователно, възникването на задълженията за тези вземания, или тяхната изискуемост, следва да се отнесе към 1 януари на съответната календарна година. Посочените в чл.28 ЗМДТ падежни дати на двете вноски от дължимия данък регулират момента на изпълнение, относим към поставянето на длъжника в забава, без да рефлектират върху настъпването изискуемостта на задължението, уредена от закона и свързана с притежаването на недвижим имот през съответната година.

Ето защо, апелативният състав приема, че задължението, предмет на обжалването, е възникнало на 1 януари 2019 г., т.е. преди датата на откриване на производството по несъстоятелност на 25.03.2019 г. и е с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.6 ТЗ.

Така проследените аргументи дават основание да се приеме, че въззивната жалба не следва да се уважава.

Поради съвпадане крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден.

Държавната такса в производството по чл.694 ТЗ не се внася предварително и при разпределянето ѝ се държи сметка за изхода от спора. Поради отхвърляне на въззивната жалба, по общото правило за разпределение на отговорността за разноси в тежест на страната, за която произнасянето е неблагоприятно, тази такса следва да се поеме от въззивника. Дължимата в производството държавна такса, определена според цената на иска и правилото на чл.694, ал.7 ТЗ, възлиза на 129,83 лв.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 294 от 17.08.2021 г., постановено по т.д. 605/ 2019 г. на Окръжен съд Бургас.

ОСЪЖДА „Е.-Б.“ ЕАД н., ЕИК *****, със седалище и адрес на

управление: гр. Бургас 8000, ул. „А.“ № 21, ет.Е, с адрес за връчване: гр. Бургас, ул. „А.“ № 115, вх.А, ет.4 – адв. М.Г., да заплати държавна такса за въззивното производство, в размер на 129,83 лв., по сметката на Апелативен съд Бургас.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____